

n i c h t verlangt werden.« Proto správně odvolací soud žalobu, znějící na plnění (zasypání brázdy a její přeložení na jiné místo), již z toho důvodu zamítl, že taková žalobní prosba jest nepřípustná a chybná. Dovolatelé se odvolávají na Krainze — Ehrenzweiga I. díl, 2. polovice, str. 333, avšak toto jimi uvedené místo jednající paušálně o žalobě zápůrčí na tento případ se nehodí. Týž spisovatel v témže spise na str. 122 (§ 187) uvádí: »Der Nachbar, in dessen Recht eingegriffen wird, kann negatorisch auf Unterlassung klagen und nach Massgabe des Verschuldens Schadenersatz fordern.« Nelze proto souhlasiti s vývody dovolatelů zastávajícími opačný, ani zákonem, ani právní vědou neodůvodněný názor.

Čís. 12173.

Slovům prvního odstavce § 141 obč. zák.: »dokud se nemohou samy vyživovati« jest rozuměti tak, že jest otec zproštěn povinností uložené mu v § 141 obč. zák., nabylo-li dítě způsobilosti k samostatné výživě a poměry byly takové, že se snaha dítěte, najíti zaměstnání, mohla setkali s úspěchem.

Manželské dítě nemůže požadovati na otci výživné z důvodu, že dále studuje na vysoké škole, odepřel-li otec pro své neutěšené hmotné poměry důvodně souhlas s tím, by dítě studovalo na vysoké škole.

(Rozh. ze dne 9. prosince 1932, Rv I 1703/31.)

Žalobci bylo usnesením ze dne 24. října 1923 uloženo, by platil svému manželskému synu výživné měsíčních 200 Kč až do doby, kdy syn bude s to samostatně se vyživovati. Syn absolvoval roku 1924 reálku a studoval dále na technice, s čímž žalobce nesouhlasil. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na synovi, by bylo uznáno právem, že nárok žalovaného z usnesení ze dne 24. října 1923 zanikl, a by exekuce vedená žalovaným proti žalobci k vydobytí vyživovacích příspěvků za měsíc prosinec 1925 a měsíce leden až červenec 1926, byla prohlášena za nepřípustnou. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Ne j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Nelze souhlasiti s názorem, že jest možností, samostatně se živiti, rozuměti konkrétní možnost, a že bylo na žalobci, by dokázal, že se žalovanému nabízí určité zaměstnání, které mu zabezpečí existenci. Slo-
vům prvního odstavce § 141 obč. zák. »dokud se nemohou samy vy-
živovati«, jimiž byl i v exekučním titulu určen rozsah vyživovací po-
vinnosti žalobcovy proti žalovanému, rozuměti jest tak, že jest otec
zproštěn povinností v § 141 obč. zák. mu uložené, nabylo-li dítě způ-
sobilosti k samostatné výživě a poměry byly takové, že snaha dítěte na-
jíti zaměstnání mohla se setkati s úspěchem — leč žalovaný ani ne-
tvrdil, že se o to pokusil a že jeho snaha byla marnou, naopak oddal se
studiu na vysoké škole, což vylučuje, že hledal zaměstnání. Jde o to,

zda mohl žalovaný požadovati výživné na otci (na žalobci) z důvodu, že dále studoval na technice. Otázku jest zodpověděti záporně. Je zjištěno, že otec nesouhlasil s tím, by žalovaný studoval na technice. Ano bylo dále zjištěno, že žalobce jest malým živnostníkem, nemá ani pomocníka, ani služku, má měsíčních příjmů na živobytí jen asi 1.000 Kč a musí se starati ještě o manželku a o dvě nezaopatřené děti, jest jeho nesouhlas odůvodněný, neboť za tohoto stavu věci nelze na žalobci požadovati, by vydržoval syna na studiích na vysoké škole, ano by mu to bylo vzhledem k jeho majetkovým poměrům bez újmy vlastní výživy a výživy osob, o něž jest se mu ještě starati, prostě nemožné. Nedbal-li žalovaný při volbě svého povolání tohoto nesouhlasu otcova, učinil tak, jak správně podotkl již první soud, na vlastní vrub.

Čís. 12174.

Smlouva mezi kupitelem věci a třetí osobou o poskytnutí úvěru k zaplacení kupní ceny za věc, jež měla provéstí ona třetí osoba za kupitele, jest poukazem ve smyslu § 1400 obč. zák., jímž prodatel věci jako příjemce poukazu byl zmocněn vybrati kupní cenu u zapůjčitele jako poukázaného, který byl zmocněn plniti prodatelovi věci na účet kupitele věci jako poukazatele.

Prosté zaúčtování kupní ceny v knihách zapůjčitele ve prospěch prodatele věci, který věc nyní prodávanou koupil svého času od zapůjčitele na úvěr, není placením a provedením poukazu poukázaným, stalo-li se bez zevního projevu vůle k zúčastněným osobám.

Poukázaný zapůjčitel nebyl oprávněn provéstí výplatu kupní ceny již ke dni uzavření kupu, věděl-li, že koupená věc měla býti teprve opravována a že kupní smlouva nebyla uzavřena bezpodmínečně.

Pokud kupitel věci byl oprávněn odvolati poukaz, odpadl-li účel úvěru.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1932, Rv I 987/31.)

Žalobci koupili od firmy P. nákladní automobil. Firma B. poskytla žalobcům úvěr k zaplacení auta, začež jí dali žalobci směnky. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na firmě B. vydání směnek, ježto neuznali platnost smlouvy o koupi auta, již uzavřeli s firmou P. jen podmíněně. Procesní soud první stolice zamítl žalobu pro tentokráte. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalobců.

Nejvyšší soud uznal podle žaloby.

Důvody:

Žalobci domáhají se vrácení směnek proto, že účel, pro který byly směnky žalované odevzdány, odpadl tím, že neuznali platnost smlouvy o koupi auta, kterou podmíněně uzavřeli s firmou P., že žalovanou, která o podmíněnosti kupu věděla, o tom 5. listopadu 1928 uvědomili a ji ku vrácení směnek vyzvali. Jde o to, jaký je právní poměr stran. Je sice pravda, že po právní stránce jsou tu dvě smlouvy, jednak smlouva